

Sygn. akt II UK 232/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku A. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 marca 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 9 listopada 2016 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy A. P. od wyroku Sądu Okręgowego w J. z 5 kwietnia 2016 r., który oddalił jego odwołanie od decyzji pozwanego z 22 września i 30 października 2015 r., odmawiających mu prawa do wcześniejszej emerytury wobec niewykazania 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na pierwszą podstawę przysądu – istotne zagadnienie prawne „wymagające odpowiedzi na pytanie, czy w sprawie o emeryturę z art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okres odbywania służby wojskowej od 19 lutego 1975 r. do 16 grudnia 1976 r. zalicza się do okresu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 108 ust. 2 ustawy z 21 listopada 1867 r. o powszechnym obowiązku obrony PRL w sytuacji, gdy

ubezpieczony bezpośrednio przed służbą wojskową pracował w warunkach szczególnych, natomiast po zakończeniu służby w terminie 30 dni podjął w innym zakładzie pracy zatrudnienie stanowiące pracę w warunkach szczególnych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sformułowane zagadnienie prawne nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, gdyż nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa.

Sprowadza się do pytania o granice temporalne wykładni prawa przyjętej w uchwale składu powiększonego Sądu Najwyższego z 16 października 2013 r., II UZP 6/13, również po 31 grudnia 1974 r., a ściślej w okresie służby wojskowej wnioskodawcy od 19 lutego 1975 r. do 16 grudnia 1976 r.

Na pytanie odpowiedź jest pozytywna. Argumentacja została przedstawiona w kilku orzeczeniach Sądu Najwyższego - wyroki z 11 lutego 2014 r., II UK 293/13, z 19 maja 2016 r., II UK 275/15, z 3 sierpnia 2016 r., I UK 283/15, uchwała z 19 maja 2016 r., II UK 275/15.

Daty tych orzeczeń uzasadniają stwierdzenie, że w chwili wnoszenia skargi kasacyjnej nie było już problemu wykładni prawa.

Sporny okres służby wojskowej mógł być kwalifikowany (zaliczany) do okresu pracy w szczególnych warunkach.

Zgłoszony problem prawny nie stanowi zatem istotnego zagadnienia prawnego, które ma na wadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i dlatego nie spełnia się jako podstawa przedsądu.

Niezależnie, okres służby wojskowej nie byłby wystarczający, bo nie składałby się na wymagane 15 lat (wedle możliwego zliczenia, wskazanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na łącznie 12 lat, miesiąc i 10 dni, bez służby wojskowej). Wykracza to jednak ponad potrzebę argumentacji, gdyż skarżący nie odwołuje się do innych podstaw przedsądu, w tym do podstawy art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych a tylko wskazaną podstawę przedsądu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

r.g.